MÁTYÁS MIKLÓS

ARLÓ ÉS A FEKETE GRÓF

Arló és a fekete gróf

Mátyás Miklós

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a nyilvános előadás, a rádió- és tévéadás jogát, az egyes fejezetekre is.

Jelen mű, vagy részeinek felhasználása más kiadványokban, tanfolyamokon, előadásokon, hangoskönyvekben, illetve bármilyen internetes közlésben kizárólag a kiadó előzetes írásbeli engedélyével lehetséges.

Nyirkos őszi éjszaka sötétje takarta be a kis falut. Se a hold, se egy csillag nem látszott az égen. Az ég és a föld egyaránt sötét feketébe borult. A faluban mindenki az igazak álmát aludta egy hosszú betakarítási munkanap után. A szokásos kutyaugatások között erős vonyításokra ébredt Arló, hiába volt fáradt és álmos. Tizennyolc évesen ő is ugyanúgy részt vett a napi munkákban, mint a felnőttek, ezért este mindig fáradtan zuhant az ágyba. Most azonban felpattant az ágyból, mert a kutyákon kívül már lódobogást is hallott, mégpedig elég közelről. Rohant az apjához ébreszteni, mert az ablakon fáklyás lovasokat látott a saját udvarukon.
– Apám! Jöjjön gyorsan, betörtek hozzánk! – kiáltotta Arló.
Az apja megragadott egy botot, ajtót nyitott és kilépett. Mielőtt rendesen szétnézhetett volna egy lovas már le is ütötte. Négyen vagy öten lehettek fekete ruhában, Arló nem látta rendesen a sötétben. Az arcuk is eltakarva, fáklyákkal, karddal felfegyverezve. Arló odarohant az apjához és felvette a botot.
– Mit akartok tőlünk? Kik vagytok? – ordítozta Arló.
A mozgó és lobogó fáklyák fényében óriás szörnyek hatását keltették, ahogy ott dobogtak a patáikkal a hatalmas fekete lovak, rajtuk pedig a maszkos katonák. Az egyik kilépett és lassan elindult Arló felé felemelt karddal. Arló úgy gondolta, hogy egy sima bottal semmi esélye nincs ellenük ezért lassan megindult a pajta felé, hogy valami szerszám után nézzen, amivel védekezhet. Tudta jól, hogy négy felfegyverzett lovas ellen még akkor se lenne esélye, ha mondjuk, egy fejsze lenne a kezében, de mégse akarta olyan könnyen adni magát. A lovas irányt váltott és elkezdte Arlót követni. A többi csak nézte őket.
Ekkor megjelent az ajtóban Arló húga, Dersike. Az egyik katona már oda is ugratott. Dersike megijedt és berohant a házba. A katona lepattant a lóról és utána. Arló abban bízott, hogy a testvére majd jól elrejtőzik odabent, de úgy látszik ő túl kíváncsi ahhoz. Nem gondolt többé a szerszámokra csak a testvérére.

– Ne! – ordította, és rohant visszafelé az ajtóhoz, de már túl későn. Egy erős, tompa ütést érzett a tarkóján. Összeesett, de még homályosan látta, ahogy a katona a vállán cipeli kifelé Dersikét, felrakja a lóra, majd elvágtatnak. Aztán elájult.

Másnap reggelre elvonultak a felhők az égről. Verőfény szűrődött be az ablakon és Arló madárcsicsergésre ébredt a saját ágyában. Szinte idillinek hatott, két dolgot leszámítva. Az egyik a hasogató fejfájás a másik pedig a mellette ülő utcabeli barátja, Toborján.
– Te mit keresel itt? – kérdezte halkan Arló.
– Hála istennek, hogy jobban vagy – válaszolta a barátja. Emlékszel rá, hogy mi történt az éjszaka?

– Iszonyúan fáj a fejem. – Arló felült és a tarkóját fogta miközben erősen gondolkodott – Dersike! Elvitték Dersikét. – Azzal felpattant és kirohant a szobából. Toborján a másik szobában érte utol, ahol Arló apja feküdt. Toborján anyja is ott volt, Geszte néni. Éppen az öreg fejét kötözte.
– Hogy van? – kérdezte Arló.
– Még nem tért magához. Igazából még meg se mozdult, így hoztuk be. Erős ütés érhette a fején – magyarázta Geszte néni.
– Arló, nagyon sajnálom, ami veletek történt. Túl későn értünk ide. Bárcsak segíthetnék valahogy – ajánlkozott Toborján.
– Így is sokat segítettél barátom. Nem várom el tőled, hogy velem tarts.
– Veled tartani? Nem értem, hová?
– Megmenteni Dersikét – jelentette ki Arló határozottan.
– Úgy látszik nagyon beverted a fejedet és nem emlékszel, hogy kikkel állunk szemben. És ha szegény anyád még élne, szerinted azt akarná, hogy a fia is odavesszen egy veszélyes úton? – próbált érvelni Toborján.
– Nagyon is jól emlékszem a maszkos katonákra. Az egyiknek fekete volt a kardja. Nem várhatok itthon tétlenül, apám most tehetetlen, nekem kell cselekednem. A hangok alapján észak felől jöhettek, a hegyek irányából. Majd kérdezősködök és kiderítem, hogy kik voltak – Visszament a szobájába, elővette a tarisznyáját és elkezdett pakolni.
– Veled tartok, nélkülem úgysem lenne semmi esélyed.

– Rendben van Toborján, menj haza és készülj fel az útra, itt megvárlak, de siess – sürgette barátját Arló, aki el is rohant.
Miután mindketten elkészültek, Geszte néni megígérte, hogy gondját viseli Arló apjának. Elköszöntek tőle és útnak indultak.